

Sygn. akt II KK 261/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **B. O.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. oraz z art. 270 § 1 i 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 29 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 14 kwietnia 2015 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 26 stycznia 2015 r.,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, obciążając
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,
w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji.**

UZASADNIENIE

B. O. został wyrokiem Sądu Rejonowego skazany za: a) popełnione, nie wcześniej niż od dnia 9 października 2009 r. do dnia 5 grudnia 2012 r., przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w postaci udziału w obrocie środkami odurzającymi, za które orzeczono karę 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę 300 stawek dziennych po 1.000 zł, a nadto b) 2 przestępstw z art. 270 § 1 k.k. popełnionych w październiku 2009 r., z orzeczeniem za nie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz c) jednego takiego czynu w 2010 r., za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i d) popełnionego w 2012 r. przestępstwa z art. 270 § 1 w zb. z § 3 k.k., ze skazaniem go za nie na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczeniem, jako

kary łącznej, 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na jej poczet 2 lat i 2 miesięcy stosowania tymczasowego aresztowania i orzeczeniem, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przepadku dowodów rzeczowych w postaci zajętych środków odurzających.

W apelacji od tego wyroku wniesionej przez obrońcę oskarżonego podniesiono obrazę art. 4, 410 i 424 k.p.k. w odniesieniu do czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto art. 442 § 3 k.p.k. przez niezastosowanie się Sądu Rejonowego do wskazań zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego uchylającego w 2014 r. pierwszy z wyroków wydanych w tej sprawie, jak również naruszenie art. 424 § 2 k.p.k. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku okoliczności, jakie Sąd miał na względzie wymierzając grzywnę za ten właśnie czyn, a w odniesieniu do pozostałych skazań rażąca niewspółmierność jednostkowych kar pozbawienia wolności i kary łącznej. Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r., zmienił zaskarżone orzeczenie, ale jedynie w pkt. I, odnośnie do wymierzonej tam kary grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na 100 zł oraz co do podstawy prawnej orzeczonego przez Sąd Rejonowy przepadku i przez zaliczenie skazanemu na poczet kary pozbawienia wolności dalszego okresu rzeczywistego jej pozbawienia.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego, podnosząc obrazę art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. przez niedostateczne rozważenie zarzutów i wniosków apelacji w zakresie obrazy art. 4, 410 i 424 k.p.k. oraz podnoszonego naruszenia art. 442 § 3 k.p.k. Wywodząc w ten sposób obrońca wystąpił o zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie w opisie pierwszego z przypisanych czynów faktycznej ilości środków odurzających oraz wymierzenie skazanemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności, a w konsekwencji także kary łącznej. W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowy wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpoznając tę kasację, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest rzeczywiście niezasadna w stopniu oczywistym, stąd jej rozpoznanie na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Istota tej skargi sprowadza się bowiem do polemiki z wywodami Sądu odwoławczego, bez wskazywania przy tym jakiegokolwiek nowej argumentacji.

Niezrozumiałe jest też zarzucenie temu Sądowi naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., a więc nierozważenia wbrew obowiązкови zarzutów i wniosków wskazanych w apelacji, jako że obrońca nie wskazuje, aby jakiegokolwiek z jego zarzutów nie został w ogóle rozpatrzony przez ten Sąd, a analiza uzasadnienia Sądu drugiej instancji dowodzi, że wszystkie zarzuty zawarte w tej skardze zostały rozpoznane w postępowaniu odwoławczym. Wnioski apelacji mogły zaś być uwzględnione jedynie, gdyby Sąd rozpoznający tę skargę zarzuty podzielił, co *nota bene* nastąpiło w odniesieniu do kary grzywny orzeczonej za pierwsze z przypisanych skazanemu przestępstw.

Tak naprawdę skarżącemu chodzi więc o obrazę jedynie art. 457 § 3 k.p.k., który nakłada na sąd odwoławczy obowiązek wskazania, czym kierował się wydając wyrok i z jakich powodów uznał za zasadne lub niezasadne zarzuty środka odwoławczego, z tym wszak, że sam skarżący wyraźnie stwierdza, że uchybienie polegać ma tu na „niedostatecznym rozważeniu” zarzutów apelacyjnych. Faktycznie zaś wyraża jedynie swoje niezadowolenie z faktu niepodzielenia przez Sąd drugiej instancji owych zarzutów. Sąd ten bowiem bardzo obszernie wykazał, że nie doszło do zarzucanej w apelacji obrazy art. 4, 410 i 424 k.p.k. (k. 878-880), a także że nie naruszono w tym postępowaniu art. 442 § 3 (k. 880), przedstawiając argumenty wskazujące na niezasadność w tym zakresie zarzutów apelacyjnych. Gdy chodzi zresztą o kwestię obrazy tego ostatniego przepisu, a więc rzekomego nieuwzględnienia przez Sąd *meriti* wskazań płynących z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, który uchylał pierwszy z wydanych w tej sprawie wyroków, to nie budzi wątpliwości, że Sąd ten przeprowadził dowód, na potrzebę którego wówczas wskazywano, a w uzasadnieniu swego wyroku, przy omawianiu okoliczności mających wpływ na karę, wyraźnie wręcz wskazał, że łagodząco wpłynął na jej wymiar fakt dość dużej ilości substancji innych niż chlorowodorek kokainy i zasady heroiny w poszczególnych próbkach (k. 786). Jak podniósł zaś zasadnie obecnie Sąd odwoławczy, nie nakazywano wówczas bynajmniej Sądowi pierwszej instancji uwzględniania w opisie czynu ilości substancji czynnej znajdującej się w zabezpieczonych środkach odurzających (k. 880).

Powyższe wskazuje, że żadne z podnoszonych w kasacji uchybień w ogóle nie miało w tej sprawie miejsca. Jest to zatem skarga bezzasadna w oczywistym

stopniu. Zawarty w niej wniosek, aby Sąd Najwyższy zmienił opis zaskarżonego wyroku i orzekł łagodniejszą karę jednostkową oraz karę łączną, wskazuje dodatkowo że skarżący potraktował swoją kasację jako kolejny środek odwoławczy, a nie jako nadzwyczajny środek zaskarżenia i chce poprzez niego uzyskać dokonanie przez Sąd Najwyższy kontroli poczynionych w tym procesie ustaleń faktycznych oraz modyfikację prawomocnie orzeczonej kary. To jednak w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne.

Oddalając w związku z powyższym tę kasację jako oczywiście bezzasadną, obciążono skazanego - stosownie do art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. - kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji, od uiszczenia której był on wstępnie zwolniony z racji odbywania kary pozbawienia wolności. Mając zaś na uwadze sposób formułowania zarzutów tej skargi, zdecydowano o sporządzeniu z urzędu uzasadnienia niniejszego postanowienia.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

kc